

“Alberto Fernández Díaz ja va poder demostrar què podia donar de si”

Daniel Sirera (Badalona, 1967), president del PP català des de la dimissió de Josep Piqué, vol continuar. Diu que no fa bandera del conflicte lingüístic, que el PP té una implantació territorial deficient i que vol la reciprocitat de Canal 9 i TV3.

Quan va ser designat candidat per a substituir Piqué, el partit estava unit al voltant vostre i al cap de nou mesos se'n presenten tres. Com és?

—Fa nou mesos, el partit va haver de resoldre una crisi per la dimissió de qui aleshores era president del Partit Popular de Catalunya. Tenint en compte que faltaven vuit mesos per a unes eleccions generals molt importants, vam haver de fer un exercici de responsabilitat per tractar de resoldre aquella crisi com més aviat millor. Ara hi ha tres candidatures, però això no es pot considerar una crisi. En qualsevol partit democràtic pot haver-hi més d'una candidatura i això s'ha de veure amb tota normalitat.

—**Què diferencia la vostra candidatura de les altres?**

—Jo sé quin model de partit defenso jo. Encara no tinc gaire clar quin model de partit i de societat defenso Montserrat Nebrera. I Alberto Fernández Díaz, que ha treballat i treballa molt pel partit, ja ha tingut l'oportunitat de demostrar, com a president del PP que va ser durant sis anys, què és el que podia donar de si. Jo vull donar un nou impuls al partit per convertir el PP en partit de govern a Catalunya.

—**Quin és el vostre model de partit?**

—Un partit que sigui percebut per la societat catalana com un partit útil: que es dediqui a resoldre els problemes reals de la gent, que estigui organitzat, que tingui implantació a tot arreu de

Catalunya —en aquests moments tenim una implantació territorial deficient. Vull un partit que defensi els interessos dels catalans, però tenint en compte que som un partit que creu en Espanya i, per tant, volem defensar els interessos dels catalans sense perjudicar els dels altres. I defensar la llibertat: la llibertat que cadascú pugui fer, dintre de la llei, allò que consideri més oportú i em refereixo, evidentment, a la qüestió de la llengua.

—**La qüestió de la llengua és de les que heu tret de manera recurrent abans de les eleccions...**

—No, no. Hem parlat de tot. Hem parlat de la necessitat que hi hagi llibertat perquè cadascú utilitzi la llengua que consideri més oportuna. També hem demanat que es rebaixin els impostos dels catalans. Nosaltres som una comunitat autònoma en què hi ha impostos que algunes altres comunitats que governa el PP ja han eliminat...

—**Menys impostos és més llibertat?**

—Menys impostos és més llibertat econòmica. Quan hi ha més llibertat econòmica, hi ha més possibilitats de crear noves empreses. Quan hi ha noves empreses, hi ha més possibilitats de crear més feina. I quan hi ha més feina, hi ha més llibertat dels ciutadans per fer el que considerin oportú: per consumir, per crear nous negocis... Per això la llibertat és un dels eixos fonamentals del meu projecte polític.

—**Dieu que la qüestió de la llengua no és recurrent, però els altres candi-**

dots no en fan bandera —o no n'han fet fins ara...

—Jo tampoc. En el temps que fa que sóc candidat no he parlat de la llengua. Parlo de model de partit. I de defensa de la llibertat. No defenso el castellà ni el català. Defenso la llibertat dels ciutadans d'utilitzar qualsevol de les dues llengües amb total llibertat.

—**Vau arribar a la presidència del PP com si fóreu el candidat d'Ángel Acebes. Ara que s'ha retirat, us hi sentiu còmode, amb la direcció del PP espanyol?**

—A mi em va proposar el secretari general del PP de Catalunya, Rafael Luna. Ell em va proposar al comitè

executiu del PP de Catalunya, que em va escollir com a president. Tot això es va fer, òbviament, amb la complicitat del president nacional del partit, Mariano Rajoy. Jo em sento amb el suport la direcció del partit. Jo sóc fidel al partit amb independència de les persones que en puguin ocupar, en un moment determinat, la presidència o la secretaria general.

—**En aquell moment Alberto Fernández-Díaz us va donar suport. Què ha passat perquè ja no confie en vós?**

—Això ho haureu de preguntar a ell.

—**En aquell moment, Fernández Díaz va rebutjar la presidència i ara s'hi presenta. Heu partit peres?**

—Agafar la direcció d'un partit, quan l'ha deixada algú de la vàlua política i personal de Josep Piqué vuit mesos abans d'unes eleccions tan importants, no és una tasca fàcil. Encara menys si totes les enquestes apunten que el partit baixarà. Cadascú ha de decidir què ha de fer a cada moment. Quan em van demanar que em posés al capdavant, no vaig pensar en mi, sinó en el partit, tot i que podíem tenir una davallada.

—**I els resultats obtinguts van ser de 16.000 vots menys, però dos diputats més.**

—Ens hem quedat només a dos escons d'una força política molt important, que és CiU, que ha governat durant 23 anys a Catalunya, que és la primera força del Parlament. Ens hem quedat a només dos diputats d'aquesta força política. I hem doblat en vots i en escons ERC i Iniciativa junts. Per tant, tota aquesta cançó que el PP no té implantació a Catalunya, en aquestes eleccions s'ha desmuntat.

—**Malgrat això, el PSOE ha guanyat les eleccions gràcies a Catalunya...**

—Sí, és veritat...

—**...en una confrontació que es presentava totalment polaritzada: això és una derrota del PP català?**

—Restar vots a un partit que governa a l'estat, a la Generalitat, a les diputacions i als ajuntaments és molt complicat. I el fet és que tot el creixement del PSOE és a costa d'Esquerra i d'Iniciativa. Ha pres vots a formacions més radicals, més d'esquerres i més nacionalistes.

—**A Espanya, el PP ha jugat la carta d'atacar l'Estatut i la llengua. Això**

dóna vots a Espanya i us en pren a Catalunya?

—No ho sé, perquè nosaltres no fem la política d'acord amb càlculs electorals, sinó d'acord amb uns principis i uns valors. I els defensem a tot Espanya. No hem utilitzat la qüestió de la llengua per fer res estrany. La proposta de Rajoy era absolutament raonable: tan raonable que la llei de Política Lingüística i l'Estatut vigent reconeixen la possibilitat que els nens siguin escolaritzats en la llengua materna; si és el castellà, el castellà. Una altra cosa és que no s'apliqui.

Sobre l'Estatut: tothom veu que alguns punts en són clarament inconstitucionals. Fins i tot Duran i Lleida ha dit aquests dies que segurament hi haurà articles que seran declarats inconstitucionals. Anar contra un Estatut que considerem perjudicial per als catalans perquè és profundament intervencionista no és anar contra Catalunya.

—**Teniu relacions familiars amb València. No hi veieu conflicte lingüístic, al País Valencià?**

—No. Veig que a València no hi és. Tinc familiars i amics a Castelló, València i Alacant, i crec que no n'hi ha. Crec que un dels grans èxits del PP a la Comunitat Valenciana és no haver fet de la llengua un instrument al servei dels interessos dels polítics, com s'ha fet a Catalunya.

—**Us sembla normal que no es puga veure TV3 a Alacant?**

—Jo veig TV3 a Alacant i a Castelló.

—**A Alacant no es veu des de fa mesos perquè el govern de Francisco Camps va clausurar un repetidor.**

—Crec que la meua família ho veu per cable. El que no trobo normal és que no es vegi Canal 9 a Barcelona.

—**Esteu d'acord amb l'estratègia del conseller Tresserras de promoure la reciprocitat amb Canal 9?**

—Absolutament. Estaria disposat que es veiés Canal 9 a Catalunya i TV3 a la Comunitat Valenciana. Però veig el govern català més preocupat perquè es vegi TV3 a València. I si ara s'han tancat els repetidors és per una sentència judicial fruit d'una decisió del ministre d'Indústria José Montilla que va donar a una televisió privada la freqüència per la qual emetia TV3 a la Comunitat Valenciana.

Alex Milian

Alberto Fernández Díaz (Barcelona, 1961), és president del grup municipal del PPC a l'Ajuntament de Barcelona. Ha estat president d'aquesta formació entre el 1996 i el 2002. Ara s'hi torna a presentar per superar el que creu una etapa de confrontació interna.

Vós ja heu estat president del PPC. Què hi aporteu, ara, de nou?

—La solvència dels objectius que sempre he fixat. En els sis anys del meu mandat, vam tenir bons resultats a les eleccions municipals, les catalanes i les generals. A les catalanes, no tan sols vam ser la tercera força política, sinó que, a més a més, vam obtenir un pes estratègic al Parlament que ens va permetre d'influir en la governabilitat de Catalunya. Sota la meua presidència, vam aconseguir el nombre més gran de regidors i de diputats al Congrés de la història del PPC. A sobre, vaig cedir la presidència, després de sis anys, amb un partit unit i cohesionat.

Ens hauríem de demanar què ha passat al PPC, si vam fer pinya ara fa nou mesos al voltant de Daniel Sirera, perquè ara hi hagi un congrés de confrontació, amb tres candidatures. Per tant, jo el que puc aportar és la solvència i la integració, portes endins.

Després també hem de defensar un missatge més obert. A part de defensar a Catalunya qüestions relacionades amb la política lingüística, o el nostre compromís català amb Espanya, també hem d'introduir un discurs social i amb valors, per derrotar el partit socialista i per ampliar el nostre suport social entre aquells sectors de CiU que no comparteixen la deriva nacionalista de la federació.